

Om Tro

Folk har ofte spurt meg: "Hva har sufiene å si om reinkarnasjonen?" og min taushet til sine tider, mitt ja og nei til andre tider har gjort spørsmålet uklart for dem. Noen tenkte kanskje at jeg ikke trodde på det, og at hvis jeg ikke trodde, så trodde naturligvis heller ikke sufiene på det. Dette er ikke så. Enhver sufi har frihet til å tro hva han forstår er riktig og hva han kan forstå. Han er ikke bundet til noen bestemt tro. Ved å tro på en eller annen troslære forlater ikke sufien Sufismen, like så litt som han går ut av Sufi-ordenen ved ikke å tro. Der er fullkommen trosfrihet. For mitt ja var der en grunn og for mitt nei var der en grunn, ikke av hensyn til meg, men for den person som spurte. Denne verdens mennesker er så tilbøyelige til å ville gjøre tingene stive og hårde, ting som er av den fineste natur, som ord ikke kan forklare. Det er som å ville veie sjelen eller fotografere ånden, når et menneske søker å beskrive livet hinsides. Jeg personlig tror at du selv må bli istand til å virkeliggjøre det hinsidige. Du må ikke være beroende av mine ord. Å virkeliggjøre Selvet er målet. Tro på læresetninger er piller som gis til kur for syke mennesker. I virkeligheten er alle ting sanne til en viss grad, men i forhold til den endelige sannhet kommer de til kort i å bevise sin egen eksistens. Tingene fortoner seg forskjellig, sett fra de forskjellige plan, og når et menneske nede på den flate mark spør en person oppe på fjelltoppen: "Tror du også noe?" kan han ikke få vite meget. Den som spør må selv komme opp til fjellets topp og se. Det kan ellers ikke komme i stand noen sammenhengende samtale mellom de to. Sufiens holdning er rolig og stille fremskriden. Derved når du frem til det sted, hvorfra du selv kan se. Du vil kanskje si at det behøves tålmodighet. Ja, den åndelige vei er bare for de tålmodige. Tålmodighet er den vanskeligste kunst.